

ธรรมดีกล้วย Lite

ฉบับที่ ๓๔ วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๖๗

ธรรมดีกล้วย Lite
www.Dlitmag.com

...ລະນົມໝາຍແພນີ່ເພື່ອນໃຫຍ້ມີຄຸນ
ແຕ່ຊີ່ຖາງແນ້ວອນກັນທຶນວິ່ອຜິດພັນ
ອຸປະກິດຮຽມເກົ່າກ່ອນແກ້ວລະນົມຈຸນ
ຊື່ງຮັງສຽງຕົ້ນຕົ້ນຊີ່ດີ່ຕະນາ



ຟຳພັບໄຟຟຳ ພົມວິໄລ ໄກສະແດງ <http://www.mangallery.multiply.com>
ສັນຕິພາບ ປິເສດຖະກິດ

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลัตัว ฉบับที่ ๓๔ สิ่งยีดเห็นยิ่งทางใจ.....	3
สารสองใจ เมตตาตนเอง	6
โนรา (ไม่) ใจ “พิษ”สวาง คาดไม่ถึง	8
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่ผึ้น อาจารो : พากเพียรอย่างอุกฤษ្ស สละชีวิตบุชาธรรม	10
ตั้งตณวิสัยนา หัดปฏิบัติธรรม ควรเริ่มด้วยการดูภายในหรือภายนอก	13
จุดหมายปลายธรรม สร้างบุญกุศลได้ง่าย ๆ ในแต่ละวัน	15
ตั้งตณพจนานา ๑๙	21
วรรณกรรมนำใจ เพลิงนาค ๑	22
ห้องการ์ดูน เมจิกมิงค์ ตอนที่ ๔ สุวรรณสาม (๒/๒).....	29

ฉบับที่ ๓๙ สิ่งยืดเหนี่ยวทางใจ

ตอนนี้มีการพูดถึงหนังสือธรรมะ
ในฐานะของสิ่งยืดเหนี่ยวทางใจกันมากขึ้น
วันก่อนผมมีโอกาสพูดเกี่ยวกับประเด็นนี้
และอยากรู้ว่าหนังสือธรรมะไม่ใช่เครื่องยืดเหนี่ยวทางใจนะครับ
เป็นเครื่องต่อยอดความเข้าใจ
หรือไม่ก็เป็นบันไดไปสู่เครื่องยืดเหนี่ยวทางใจต่างหาก

เครื่องยืดเหนี่ยวทางใจต้องมีลักษณะของพลังศักดิ์สิทธิ์
ที่คนทั่วไปเห็นปุ๊บ หรือได้ยินได้ฟังปุ๊บ
แล้วเกิดความรู้สึกสว่าง ยืดเหนี่ยวเป็นที่พึ่งของชีวิต
ทำให้ชีวิตรู้สึกถึงความหวัง ความสุขส่ง เป็นพลังใจได้ทันที
อย่างเช่นตัวบุคคลที่เป็นนักบุญ
ซึ่งอยู่ในฐานะที่พ้นจากการแข่งขันซึ่งดีแบบโลกๆ
คนก็รู้สึกถึงกระแสความไม่เบียดเบียน
รู้สึกถึงความศักดิ์สิทธิ์ที่ให้ไว้แล้วรับพลังบางอย่าง
มาทำความชุ่มชื่นให้จิตใจได้ทันที

ส่วนหนังสือธรรมะนั้น
เป็นการทำความเข้าใจกันว่าธรรมะคืออะไร
ถ้าคุณสนใจนอกเหนือจากที่เขียนไว้ในหนังสือ
หนังสือไม่สามารถไขข้อข้องใจให้คุณได้
และถ้าคุณกำลังเห็นดeneooy เพลี่ใจ อยากได้ความชุ่มชื่น
คุณไม่มีทางเอาหนังสือธรรมะมาวางแผน人生
กราบไหว้แล้วจะเกิดพลังทางใจขึ้นมา

เมื่อเข้าใจอย่างนี้ ก็จะมองเห็นมากขึ้น
ว่าหน้าที่ของบุคคลซึ่งเป็นที่ยืดเหนี่ยวทางใจ
เหตุใดต้องมีความศักดิ์สิทธิ์และประพฤติดนสุขส่ง
ส่วนหน้าที่ของหนังสือก็ต้องให้ความเข้าใจได้เร็ว

คือเนื้อหาอ่านง่าย โดยใจ และใช้ได้จริง

เมื่ออ่านเข้าใจ แล้วนำไปสู่ธรรมะที่พระพุทธองค์ตรัสซึ่ง
ธรรมะที่ประดิษฐานอยู่ในใจนั้นแหล่ง
จะเป็นที่พึง ที่ยึดเหนี่ยวต่อไป
และมีความสว่างไสวจริงอยู่ที่บ้าน อยู่ในห้องนอน
ไม่ต้องเดินทางไปที่วัดเสียก้อนแล้วจึงได้รับพลังของอุณหภูมิที่หลัง

ดังต่อไปนี้

พฤษจิกายน ๕๗

ເຮືອນ່າງນິຈນະຈຳນັກ

หลักการแผ่เมตตาที่ถูกต้องนั้น

ครูบาอาจารย์ท่านสอนให้เมตตาตนเองให้เป็นก่อน
คลั่มน์ "สารสองใจ" ฉบับนี้
จึงขอเชิญชวนคุณผู้อ่านร่วมฝึกการ "เมตตาตนเอง"
ดังพระธรรมเทศนาของ "หลวงปู่บุญจันทร์ จนทวาร"

คอลัมน์ "โนรา (ไม่) ใจ" ฉบับนี้
คุณ "Aims Astro" มาพร้อมกับเรื่องราวรักวุ่นๆ
ของคนหลายสีหัวใจเส้า
ในตอน "'พิษ' สาวที่คาดไม่ถึง" ค่ะ

คอลัมน์ "จุดหมายปลายธรรม"
อ่านวิธีการ "สร้างบุญกุศลได้ง่าย ๆ ในแต่ละวัน" จาก "คุณงดงาม"
แล้วจะทราบว่า การทำบุญไม่ได้ยังยากอย่างที่คิดนะครับ

แม้ "ม่านมณฑรา" ปิดม่านลงแล้ว แต่ความสนุกแห่งสาระของคอลัมน์ "วรรณกรรมนำใจ" ยังไม่หมด ฉบับนี้ "คนคลื่นอิจ" กลับมาสร้างความประทับใจอีกครั้ง

ด้วยนานิยายอิงธรรมะเรื่องใหม่ "เพลิงนาค"
จะสนุกสนานและน่าติดตามขนาดไหน
อ่านตอนแรกได้ในฉบับเลยค่ะ



ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

กิจกรรมพิเศษกับสำนักพิมพ์ยาวยาฟาร์
ขอเชิญชวนผู้อ่านร่วมหายเนื้อหาตอนอวสานของ "จิตจักรพรรด"
ทุกท่านที่หายถูกจะได้รับจิตจักรพรรด เล่ม ๑-๓ ครบชุด
พร้อมลายเซ็น "คุณดังตฤณ" ไปอ่านก่อนใคร
แต่ถ้าไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง จะมีการจับรางวัลผู้โชคดี รวม ๓ รางวัลค่ะ
ได้คำตอบแล้ว เชี้ยนส่งมาได้ที่กระทู้นี้ค่ะ ^__^/
<http://www.dlitemag.com/forum/index.php?topic=1091.0>

หมายเหตุ คำตัดสินของคณะกรรมการถือเป็นที่สุด



เมตตาตนเอง

หลวงปู่บุญจันทร์ จนทวาร

วัดถ้ำผาผึ้ง อ.ไขยปราการ จ.เชียงใหม่

ความยินดีนี้แหลมมันทำลายศีล

เดียวก็ยินดีในการรักษาศีล เดียวก็ไปยินดีในการทำเลว กลับไปกลับมา
อันนี้ความยินดีมันทำให้จิตใจ กลับกลอกไปมา จิตใจไม่แน่นอนมั่นคง
รักษาศีล ไม่ได้จริง ไม่เข้าถึงอธิศีล ก็ เพราะตัณหาความยินดี
ฉะนั้น เรายังรักษาศีลมุ่งหวังจะเลิกละตัณหา

ความอยาก ความยินดีภายในดวงจิตดวงใจให้หมดไป สิ้นไป
เนียกรักษาศีลเพื่อต้องการความหลุดพ้นจากอำนาจของตัณหา
ไม่ใช่รักษาศีลเพื่อตัณหา รักษาศีลแล้วอย่าง อย่างได้อานิสงส์มั่น
ถ้าเรารักษาศีลแล้ว เมื่อตายแล้วขอให้เราได้ไปเกิดเป็นเทพบุตร เทพธิดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม
อันนี้เรียกว่ารักษาศีลด้วยความอยาก ความปรารถนา

หรืออย่างได้โภคทรัพย์สมบัติในพื้นภูมิมนุษย์
เมื่อไปเกิดในชาติใดก็ขอให้เป็นผู้มั่งคั่ง บริบูรณ์ด้วยโภคทรัพย์สมบัติ
อันนั้นท่านเรียกว่ารักษาศีลด้วยตัณหา ความอยาก ไม่เป็นไปเพื่อความพันทุกข์
ได้อยู่ อาานิสงส์แห่งศีลนั้นได้อยู่ เมื่อเรายังห่องเหี่ยวไปในวัฏสงสาร

แต่วัดกุที่เราได้มานั้น มันก็เป็นวัดกุที่ตั้งทุกข์นั้นแหล่
ความมั่ง ความมี ความร่า ความรวย เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี
เวลาตายลง สถาบันเดียวเอาไปไม่ได้ เรายังเห็นกันอยู่อย่างนั้นแหล่
สมบัติโลก เครื่องใช้ของโลกชั่วคราว
มุ่งหวังนั่น รักษาศีลนะมุ่งหวังจะละเลิกตัณหา ความอยากในสิ่งใดๆ ทั้งหมด
ให้จิตใจมันหลุดพ้นจากอำนาจของตัณหา
เพื่อบรรลุพระนิพพานเป็นจุดหมายปลายทางที่พ้นจากทุกข์

นี่เมื่อเราพิจารณาศีล ชาระศีลของเราให้บริสุทธิ์ผ่องใสขึ้นดีแล้ว
ในระดับต่อไปนั้นก็ให้เจริญเมตตา ให้نيกขันภายในใจของตน
เมตตา เมตตาจิต เมตตาใจ อย่าไปสร้างความอยาก

ความอยากรู้เป็นเหตุให้เกิดทุกชีวิต
อยากรู้ในสิ่งใดๆ ก็เป็นเหตุให้เกิดทุกชีวิตทั้งนั้น
ถ้าต้องการความสุขสงบเยือกเย็นสบาย
ก็ต้องเลิก ละดันหา ความอยากรอจากใจ
อันนั้นท่านเรียกว่า เมตตาใจ ตนเมตตาตน
เราเมตตาเราไม่ได้ ใจจะเมตตา
พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ทำหั้งนั้นแหล่ะ
ถ้าเราไม่ทำความสำนึกรของพระพุทธเจ้าแล้วที่นี่ เรายังไม่ได้เมตตาเป็นที่พึง
เมตตาเพียงปาก เมตตาอยู่นอกใจ เมตตาคนนั้น คนนี้
แต่ใจตัวเองไม่เมตตา สร้างต้นทางความอยากรู้ให้เกิดขึ้น มันก็เดือดร้อนเป็นทุกชีวิต
 เพราะต้นหาเป็นฝ่ายสมุทัย เหตุให้เกิดทุกชีวิต ไม่ใช่เหตุให้เกิดสุข
เมตตาแหล่ะเป็นเหตุให้เกิดสุข ท่านว่าอย่างนั้น
เมตตาเจตโวภูต จิตใจพ้นจากอำนาจของต้นหาด้วยเมตตาใจจริงๆ
ต้องการให้ใจมีความสุข สงบ เยือกเย็น สบาย
นตถิ สนธิ ปร์ สุข สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี
เมื่อใจมันสงบจากต้นหา เลิกละดันหาออกจากจิตใจเสียได้
จิตใจก็มีความสุขสงบ อันนั้นเรียกว่า เมตตาใจจริงๆ
ใจเมตตาใจ ใจต้องทำเมตตาให้มีขึ้นในใจ ใจจะได้พึงเมตตา
อย่าไปค้อยแต่เมตตาคนอื่น เมตตาใจตัวเองได้ใหม่ ต้องดูดีๆ
ดูให้มันถูกต้อง ให้มันเห็นถูกต้องตามความเป็นจริง ในเหตุในผล

เมื่อเราทำเมตตาให้มีภายในดวงจิตดวงใจของตนแล้ว
ท่านก็ให้แผ่เมตตาจิตออกไปทั่วทุกทิศทุกทาง
ว่าขอสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงในโลก จะเป็นสุขเป็นสุขทุกถ้วนหน้าເຄີດ
ความสุขนี่แม้แต่สัตว์เดรัจฉานเขาก็ปราบ!
ฉะนั้นท่านถึงว่าให้แผ่เมตตาจิต อย่าได้มีความเบี้ยดเบี้ยนซึ่งกันและกัน
อย่าได้ทำลายล้างผลัญกันและกัน จงอยู่เป็นสุขเป็นสุขເຄີດ





“ພິ່ນ” ສວາຫ ດາດໄມ້ຄື່ງ

Aims Astro

ຄາມ - ເຄຍໄດ້ຢືນມາວ່າຜູ້ຂ້າຍທີ່ໜົກມຸນທາງເພື່ອມາກສາມາດເບີ່ງແບນທາງເພື່ອໄດ້ໃນຊາດນີ້ເລັຍແຕ່ຕົວດີຈັນເອງຍັງໄໝເຄຍເຈອຄນທີ່ເປັນແບນນີ້ ເລຍອຍາກຄາມວ່າມີດ້ວຍຍ່າງຈິງໆ ບ້າງໃໝ່ ຈະໄດ້ເອາໄປໃໝ່ເພື່ອນໆ ຜູ້ຂ້າຍອ່ານໄວ້ເຕືອນໃຈຄະ

“...ຜູ້ຂ້າຍບາງຄນຍັງໄໝທັນຕາຍ ໜົກມຸນທາງເພື່ອມາກຈາເຂົ້າກີ່ຂັ້ນແຂວງໄດ້ນະຄຽນ ແລະເປັນຂ້າຍທີ່ມີຄວາມເບີ່ງແບນທາງເພື່ອ ກົດໝອນກ່ອງຄວາມຮັ້ສຶກແຍ້ໃຫ້ຕົນເອງນາກກວ່າຜູ້ໜູ່ງທີ່ຜິດປົກຕິໃນເຮືອງພຣະຄນີ...”

ຈາກ ເຕັມເສັ້ນຍິງໄວ້ເລື່ອງຕ້າ ໂດຍ ດັ່ງດັກນ
ທີ່ມາ <http://dungtrin.com/prepare/archieve/prepare081.htm>

ວ່າງົດວ່າເຄອະນະຄະ ກ່ອນໜ້ານີ້ກີ່ໄມ້ເຄຍໄດ້ຮູ້ເໝືອນກັນວ່າມີຄົນເບີ່ງແບນຈິງໆ ແຕ່ໄມ່ນ່ານມານີ້ກີ່ມີຄູາຕິຫຣມເລ່າໃຫ້ຟິງວ່າສາມີແສນເຈົ້າຂູ້ຂອງຄົນຮູ້ຈັກ ທີ່ຄື່ງແມ່ຈະນອກໃຈຄູ່ຄ່ອງນາມເປັນເວລານານແຕ່ໄມ້ເຄຍດີຈະເລີກກັບກຣຍາເລຍ ຕອນນີ້ກັບມາຂອ່ຍ່າເພື່ອໄປໃຊ້ຊີວິດຕາມທີ່ເຂົາປະການ ເພວະໄດ້ເປົ່າປະເທດສະນິຍາມທາງເພື່ອໄປແລ້ວ ທີ່ລັງຈາກມີຄວາມສັນພັນຮັກຜູ້ຂ້າຍດ້ວຍກັນ ທຳເອກຮຽາອັ້ງໄປເລຍຄະ (T__T)

ທີ່ລັງຈາກຄູາຕິຫຣມເລ່າເຮືອງນີ້ໄດ້ໄມ່ນ່ານນັກ ກີ່ໄດ້ຟິງເຮືອງທຳນອງເດີຍກັນຈາກລຸກຄ້າຂ້າຍທ່ານໜຶ່ງ (ຂອງສົມນຸດິນາມວ່າຄຸນຂາວ) ເມື່ອອ່ານຈາກດວງແລ້ວກີ່ເຫັນວ່ານີ້ສັຍໃຈຄອຂອງເຂາໄນໄໝໄດ້ເລວຮ້າຍອະໄຣ ຄໍາຈະຄບ່າໃນລ້ານະເພື່ອນກີ່ເປັນຄົນທີ່ມີນ້າໃຈດີມາຄົນໜຶ່ງ ແຕ່ຕົວດາວທີ່ມີປັ້ງຫາດີດ້າວຄູ່ຄ່ອງ ນໍາຈະມີຄວາມຮັກແບນຫລຸນ ຂ່ອນອູ່ເຮືອຍໆ ເປັນແນ່ແທ້ ຈຶ່ງນອກເຂາໄປວ່າຄ້າຮັກຂາສີລີຂອງ ၃ ໄດ້ ຊີວິດຄຸນກີ່ຈະໄມ່ຄ່ອຍທຸກໆແລ້ວ ເພວະເຮືອງອື່ນໆ ໃນດວງຈັດໄດ້ວ່າດີ່ໜົດທຸກເຮືອງຍົກເວັນຄວາມຮັກ ແລະກຣມກີ່ສັງມາໃຫ້ດວງນີ້ມີຄວາມຮັ້ສຶກທາງເພື່ອຄົນຂ້າງນາກ ແລະຍັ້ງມີເສັ່ນໜີ້ອື່ນດ້ວຍ ທຳໃຫ້ຍິ່ງຍ່າຍຕ່ອກການທີ່ຈະພິດພລາດຄະ ອະນັນຄ້າໄມ່ເຈົ້າຂູ້ຮັກຂາສີລີ ៥ ໄດ້ກີ່ຈະເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສຸຂຈົນນ່າອີຈາເລຍທີ່ເດືອວ

ຝ່າຍຄຸນຂາວເມື່ອຟິງແລ້ວຈຶ່ງເລ່າເຮືອງຮາວຄວາມຮັກຂອງດົນເອງໃຫ້ຟິງ ວ່າເດີມທີ່ເຂົາສານສັນພັນຮັກສິ້ງອູ່ກັບສາວຄົນຮັກຕື່ອຄຸນຝ່າ (ນາມສົມນຸດິ) ອູ່ຫລາຍປີ ແຕ່ຕ່ອມາໄດ້ຮູ້ຈັກກັບສາວຄົນໃໝ່ (ນາມສົມນຸດິວ່າຄຸນມ່ວງ) ກີ່ເລຍນອກໃຈຄຸນຝ່າໄປແບນຄບ່າ ໂດຍທີ່ຄຸນມ່ວງກີ່ໄມ້ຮັ້ເລຍວ່າຄຸນຂາວມີແພນອູ່ແລ້ວ ຈົນດກລົງໃຈແຕ່ງງານ ຄຸນຂາວຈຶ່ງໄປບ່ອກໃຫ້ຄຸນຝ່າຮູ້ວ່າເຂົາມີຄົນອື່ນແລະເລືອກທີ່ຈະແຕ່ງງານດ້ວຍ ຄຸນຂາວກັບຄຸນຝ່າກີ່ເລີກຮາກນໄປພັກໜຶ່ງ

หลังจากแต่งงานไปได้ระยะหนึ่งคุณขาวก็พบว่าเข้ากันไม่ได้กับภรรยา ก็เลยขอเลิกแล้วกลับมาหารักเก่า (คุณขาวไม่ได้ให้ข้อมูลว่าเลิกกันก่อนแล้วกลับมาหรือว่ามาหาตั้งแต่ยังไม่เลิกกับภรรยา) ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมาตั้งแต่คบหาจนแต่งงานจนถึงวันที่เลิกกัน ฝ่ายคุณม่วงไม่เคยรู้เรื่องของคุณฟ้าแม้แต่น้อย จึงทำให้เธอ มีความหวังอยู่ว่าจะได้กลับไปคืนดีกับอดีตสามี แต่สำหรับคุณขาวนั้น เขางบอกว่าไม่กลับไปออย่างแน่นอน แต่อยากดูแลอดีตภรรยาในฐานะของน้องสาวเท่านั้น และก็เล่าต่อไปว่าตัวเองยังมีสัมพันธ์ลับๆ กับคุณเขียว โดยที่หันคู่ต่างมีแฟนแล้ว คือคุณขาวเป็นแฟนคุณฟ้า ส่วนคุณเขียวมีแฟนเป็นผู้ชาย และตัวคุณเขียวเองก็เป็นผู้ชาย (- -!) เรื่องราวเล่ายิ่งพลวันพลเก (ย) ไปกันใหญ่

สรุปความว่าขณะที่ตรวจดวงนั้น สถานะของคุณขาวคือมีแฟนสองคน คนหนึ่งเป็นผู้หญิง อีกคนเป็นผู้ชาย และการคบกับแฟนที่เป็นผู้ชายก็เป็นการกระทำในลักษณะเป็นชู้ ผิดศีลข้อ ๓ ร่วมกันด้วย ยังไม่รวมถึงกรณีที่นอกใจคู่ครองของตนเองด้วยค่ะ

แม้ว่าคุณขาวยืนยันว่าเข้าเลือกที่จะเป็นผู้ชายใช้ชีวิตคู่กับผู้หญิงแน่ๆ (แต่ว่าก็อย่างจะมีคุณเขียวเป็นแฟน อีกคนด้วย แต่มีปัญหา เพราะว่าคุณเขียวต้นมีคุณรักอยู่แล้วนะสิ) แต่หมอดูฟังฯ แล้วก็อุดที่จะนึกถึงเรื่องที่ญาติธรรมเล่าขึ้นมาไม่ได้ เลยถามคุณขาวไปว่า “ถ้าต้องไปติดเกาะ ไม่มีสังคม ไม่มีใครรู้ใครเห็น ให้มีคนอยู่กับคุณได้คนเดียว จะเลือกอยู่กับใครคระ” คุณขาวฟังแล้วเงยหน้าไป ก่อนตอบกลับมาว่า “เออ จริงด้วย นั่นสินะ” (^_^!)

ก่อนจะวางสายจากกันในวันนั้นติดฉันก์ขออวยพรให้คุณขาวเปลี่ยนเส้นทางชีวิตของตัวเองให้พ้นจากการผิดศีลให้ได้ เพราะไม่อยากเห็นเพื่อนร่วมเวียนว่ายตายเกิดต้องได้รับวิบากจากผลกระทบ และขอบคุณเขาว่าไปด้วยที่ช่วยเปิดโลกทัศน์ให้ เพราะเรื่องราวของลูกค้าก็คือครูที่ให้ประสบการณ์ทางอ้อมแก่หมอดู เช่นกัน และก็ขอให้คุณขาวได้รับกุศลทั้งหมดจากการที่เรื่องราวนี้จะให้แง่คิดแก่ผู้คนที่อยู่ในห้วงเวลาที่จะก้าวล่วงศีลธรรม ได้ยับยั้งหรือเปลี่ยนใจจากเส้นทางที่ดูเหมือนจะให้สчаดีที่สุดสมะใจ หากแต่แท้ที่จริงแล้วกลับนำไปสู่ความยุ่งยากอันเป็นทุกข์ในอนาคตค่ะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่ฝัน อชาโร : พากเพียรอย่างอุกฤษ្ស สละชีวิตบุชาธรรม

เที่ยบธลี

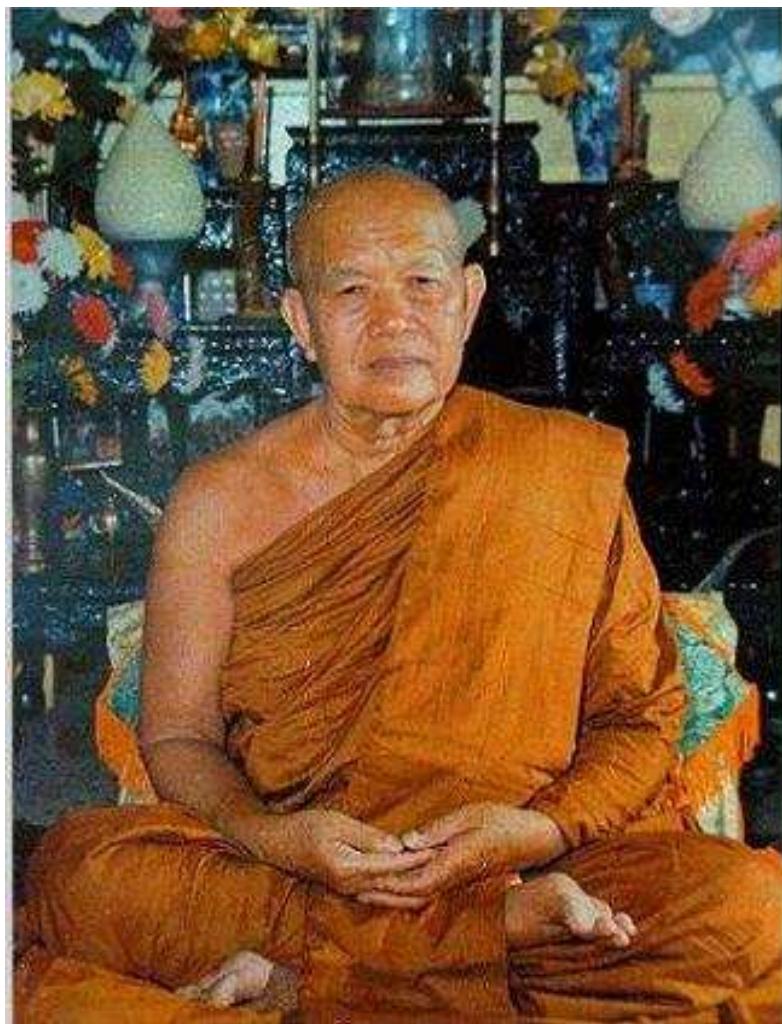
ความทุกข์อันเกิดจากโรคภัยไข้เจ็บเบี้ยดเบี้ยนเป็นสิ่งไม่พึงประถนาของทุกชีวิต

แต่สำหรับผู้ที่ได้พากเพียรฝึกฝนอบรมกายและใจมาเป็นอย่างดี

ความทรมานหั้งกายและใจกลับเป็นสมรภูมิชั้นยอดในการสุรับ

เพื่อเอาชนะข้าศึกสำคัญที่สุดคือกิเลส ดังเรื่องราวของหลวงปู่ฝัน อชาโร

ที่เกิดขึ้นในช่วงพระชาติ ๗ หลังจากท่านได้ญาติเป็นพระสงฆ์ในธรรมยุติกนิกาย



หลวงปู่ผึ้น อชาโต

วัดป่าอุดมสมพร อ.พรบณาธิค จ.สกลนคร

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๗๔ หลวงปู่ได้จำพรรษาอยู่ที่ภูเขาระงา จังหวัดขอนแก่น ในช่วงก่อนหน้านี้ท่านได้ไปช่วยจัดเตรียมบริหารจำนวนมาก ในการบצחพระและเณร ณ วัดศรีจันทร์ จังหวัดขอนแก่น ซึ่งต้องเตรียมทั้ง สนง จีว สงฆ์สังฆ์สองชั้น และผ้าบริหารอื่นๆ ท่านต้องนั่งตัดเย็บผ้าหั้งกลางวันกลางคืน แบบไม่ได้นอนหลับพักผ่อน หลังจากการจัดงานครั้งนี้ผ่านไป ปรากฏว่าท่านป่วยเป็นโรคมาลาเรีย หลวงปู่ได้พยายามรักษาด้วยการหวานาให้จิตใจสงบ แต่ก็ยังไม่หายสนิท ท่านจึงได้มาจำพรรษาที่ภูเขาระงา ซึ่งมีความสงบสุขเป็นอย่างมาก แต่การมาจำพรรษาที่นี่ในช่วงแรก อาการป่วยเรื้อรังอยู่กลับกำเริบขึ้น

"...ยิ่งมาอยู่บนภูเขายิ่งกลับมากำเริบหนักขึ้นอีก ทำให้ปวดตามเนื้อตามตัวทั่วไปหมด นั่ง นอน ยืน เดิน มีแต่ปวดทุกอวัยวะ ปวดไปหมดเหลือที่จะอดทน..."

แม้จะต้องทนทุกข์เวทนาสาหัส ท่านก็ยังคงต่อสู้กับความเจ็บป่วยอย่างกล้าหาญ ในเย็นวันหนึ่งท่านได้พิจารณาถึงทุกๆ ที่ได้รับทั้งทางร่างกายและจิตใจ จนเกิดความเบื่อหน่ายในสังหารร่างกาย ไม่มีความเสียดายชีวิตอีกต่อไป

"...ท่านจึงได้ตั้งจิตบรรลุความเพียรอย่างอุตุษฐ์ ถึงชีวิตจะแตกดับก็ยอม เราจะนั่งสมาธิหวานานานมั่นหาย ถ้าไม่หายตายก็ยอม..."

จากนั้นท่านก็ได้นั่งตั้งกายตรงดำรงสติไว้มั่น เพียรเพ่งต่อสู้กำหนดรู้เวทนา ที่เกิดจากอาการเจ็บไข้ансเป็นทุกๆ ที่มีกำลังกล้าในเวลาอัน

"...ท่านได้กำหนดเอาทุกขเวทนาที่เป็นปัจจุบัน ตั้งสติระลึกทุกขเวทนานั้น มาเป็นเวทนาสติปัญญา ความรู้สึก สัมปชานา โน มีความรู้ด้วย มีความอดทน มีความเพียร เพ่งเผากิเลสที่อาศัยทุกขเวทนาเป็นปัจจัยแล้วเกิดขึ้น จนพินาศ..."

ด้วยความเพียรพยายามพร้อมความคุมกล้าของสติปัญญา ทุกขเวทนาในครั้งนั้นจึงไม่สามารถครอบงำจิตของท่านได้อีกต่อไป

"...จิตก์รวมลง เวทนา กดับ พร้อมทั้งวิตก วิจารณ์ ทุกๆ ปีดิ สุข กดับฯ ดับฯ ดับฯ ไปหมด ทุกขเวทนาที่เคยมีกำลังกล้า กดับ ถูกแพดเพาด้วยขันติธรรม ความอดกลั้นทันทaben

และด้วยความเพียรอันเป็น ตປະ เครื่องหมายเลส
ทั้งกองทุกชีก์ได้ดับหมดสิน ไปด้วยกับความสูญอย่างสนิท
ชนิดที่ถอนรากถอนโคนที่ยังไม่เคยพบไม่เคยเห็นเป็นมีมาก่อนเลย..."

ท่านนั่งภานาตั้งแต่หัวค่าในอิริยาบถเดียวตลอดเวลากระทั้งรุ่งเช้า
จนพระเนรทั้งหลายที่กลับจากมิณฑบາต เตรียมอาหารรอท่าแต่ไม่กล้ารบกวน
เมื่อสายมากจนสุดวิสัยที่จะรอได้อีก สามเณรรูปหนึ่งจึงคลานเข้าไปกราบ
ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่จิตของท่านถอนออกจากสมารธ จึงลืมตาขึ้นมองดู
สามเณรกราบเรียนว่าขณะนั้นเป็นเวลา ๑๐ โมงกว่าแล้ว พระเนรกลับจากมิณฑบາตกันหมดแล้ว
แต่ความรู้สึกของท่านนั้นเหมือนกับว่าบังประจำเดียวเท่านั้นเอง
และตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา อาการอาพาธด้วยโรคมาลาเรียของท่านก็หายเป็นปกติ

"...ท่านก็มีความอิ่มเอินด้วยความสูญสุข ด้วยความวิเวก สงบวิเวกทั้งหลาย ทั้งจิต ทั้งอุปทิกิเลส
เป็นความสูญสุขอ่าย่างเยี่ยมยอด ตลอดทั้งกลางวันกลางคืน นอน เดิน นั่ง ก็เป็นสุข..."

หลวงปู่ผึ้น อาจารย์ ได้เจริญสติปัฏฐานจนເຂົ້ານະຫຼຸກເວທນາຈາກໂຮຄຮາຍໄດ້อย่างນ່າອັສຈරຍ
ท่านต่อสู้อย่างห้าวหาญ สละความรักໃນชีวิต ມຸງທ່າລາຍກິເລສອັນເປັນເຫດແຫ່ງທຸກໆ
ນັບເປັນແບບอย่างอันดึงดាក ແກ່ຂາວພູດທັງປົງຜູ້ໜາຍມຸ່ງສູວິມຕືສຸຂ
ให้มีความพากເພີຍດັ່ງທີ່ນຸຽພາຈາກຮັບເປັນສຶກສົງພະຕາຄົມ ໄດ້ປົງປັນຕິມານັ້ນເອງ

เอกสารประกอบการเขียน

กลุ่มเพื่อนธรรมเพื่อนทำ (๒๕๕๑) ๑๐๙ ปี หลวงปู่ผึ้น อาจารย์พิมพ์ครั้งที่ ๒
គົດ ພຣິນທີ ແມ່ນເຈມັນທີ ຈຳກັດ : ກຽມເທິງ
หลวงปู่ສຸວັຈົນ ສຸວົງ (ມ.ປ.ປ.) ບະວັດທຸກ ລົງປະເກດ

เว็บไซต์

<http://phraphan.com/>



หัดปฏิบัติธรรม ควรเริ่มด้วยการดูภายในหรือจิต

ถาม - หากจะหัดปฏิบัติธรรม ควรเริ่มดูที่ภายในหรือจิตก่อนดีค่ะ

ดูที่วิธีการทำงานของคุณก่อน

วันนี้เรามาพูดกันเรื่องการทำงานให้เกิดสมາชี เกิดความรู้สึกเป็นสุขใจนะครับ

เพราะฉะนั้นดูวิธีการทำงานของคุณก่อน สิ่งนี้มันอยู่กับคุณมากกว่าการดูภายใน

การดูภายในนี่ จริงๆ และเป็นเรื่องของคนที่มีเวลาอยู่วัด อันนี้ตามคอนเซ็ปท์ที่เรามองสืบๆ กันมา เป็นเรื่องของคนที่มีเวลาพักผ่อนได้ไปอยู่วัดปฏิบัติธรรม

หรือไม่ก็เป็นพวกที่ทิ้งโลกแล้ว และก็ไปอาศัยผ้าเหลืองหรือไม่ก็ผ้าขาวน้ำใจนะ

แต่นี่เราがらงทำงานกันอยู่ เราพูดกันในแบบที่ปฏิบัติได้จริงๆ ทุกวัน

ผมมาพูดวันนี้ทั้งวัน พูดเรื่องการทำงานเพื่อให้เกิดสมาร์ติจิต

นั่นแหล่ะ ทั้งหมดนั้นแหล่ะคือการปฏิบัติ เริ่มที่การทำงานของคุณก่อน เชื่อผม

เพราะว่าเห็นมาเยอะแล้ว ประเภทที่อยากจะเริ่มต้นฝึกดูภายในใจในที่ทำงานนี่นะ และก็พยายามที่จะดูภายในใจระหว่างทำงาน

มันกล้ายเป็นว่างานก็ไม่ได้ สติที่รู้กายรู้ใจมันก็ไม่เกิดนะครับ

สิ่งที่มันจะเป็นไปไดมากที่สุดก็คือคุณทำงานให้สอดคล้องกับการมีสติก่อน

เมื่อทำงานสอดคล้องกับการมีสติได้

คุณจะพบว่าทั้งวันมีภายในใจให้คุณดูได้ตลอดอยู่แล้ว มันไม่ได้หนีไปไหน

แล้วภายในกับจิตในแต่ละขณะมันเด่นไม่เท่ากัน

ยกตัวอย่างเช่นเวลาที่คุณเครียดมากๆ

ภายในจะประกายเด่นกว่า มันจะทึบๆ มันจะรู้สึกหนักอึ้ง

แต่ถ้าคุณมีความรู้สึกโปรด เปา สนาย ใจมันจะประกายเด่น

ตรงนั้นคุณค่อยไปดูใจ ใจไม่เที่ยง

ก็จากใจความสุขนั้นแหล่ะ ความสุขมันไม่เที่ยง ความสุขความปลดโลภร์นี่แหล่ะ

มันรู้สึกว่า เอี้ย เหมือนกับกายหายไป เมื่อกับเราอยู่ในอากาศ อะไรแบบนั้นนะ

ถ้ามีความสุขมากๆ คุณก็ถูกใจก่อนเลยความสุขที่มันโปรดที่มันเปา

มันเที่ยงหรือไม่เที่ยง ดูก่อนนะครับ

มันจะเห็นว่าพอเราสังเกตไป แม้แต่ความโปรดความเปา เดียวค่อยๆ กลับมาเป็นเหมือนเดิมไม่หุบนะ

มันหุบกลับมาเป็นทีบ กลับมาเป็นหนัก กลับมาเป็นอะไรที่

หายไปแล้วความโปรดัง หายไปแล้วความเบาะครับ

หรืออย่างกาย ถ้าคุณเครียดมากๆ มัวแต่ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน
จนปวดคอหรือว่ามันหนักๆ ที่ไหล่ มันเกิดความเกร็งๆ ที่แขนนั่น
ถ้าคุณเสียเวลาสักนิดนึงไปสังเกต
เออ นี่ อาการเกร็งแขนหน้ามันเป็นแบบนี้แขนคุณจะหายเกร็งเกือบจะทันที
หรือว่าถ้าคุณเพ่งมากเกินไปจนปวดต้นคอ เออ นี่ อาการเกร็งแขนหน้ามันเป็นแบบนี้
คุณก็จะรู้ว่า เออ เนี่ย ไฟกั๊บทันที ไปแล้ว ไฟกั๊บทองคุณก็จะลดระดับลง เปลี่ยนมาเป็นเบา
หรือถ้าคุณทำตามที่ผมגידไปนะ ลองสุดลมหายใจ深呼吸 ยาวๆ และพ่นออกทางปากนะครับ
แล้วสังเกตดูอาการของใจตอนนั้นมันเป็นอย่างไรอยู่
เอาใจแบบนั้นมาทำงาน คุณก็จะพบว่าอาการหนักๆ มันหายไป
แค่นี้เรียกว่าเป็นการเจริญสติแล้ว เรียกว่าเป็นการปฏิบัติธรรมแล้ว
การปฏิบัติธรรมไม่ใช้อยู่ๆ ไปเริ่มจาก การเพ่งให้เห็นกายเป็นรูป เพ่งให้เห็นใจเป็นนาม
มันไม่ใช่นะ ตรงนั้นมันขึ้นสูงขึ้นไปแล้ว เอาจากชีวิตจริงๆ ก่อน
ว่าคุณจะใช้ชีวิตที่คุณกำลังดำเนินอยู่ทุกวันนี้ มาเป็นประโยชน์ในการเริ่มก้าวแรกได้อย่างไรนะครับ



สร้างบุญกุศลได้ง่าย ๆ ในแต่ละวัน

งดงาม

rngodngam@gmail.com



photo by Silawat

ในตอนที่แล้วได้แนะนำเรื่องการสร้างบุญกุศลง่าย ๆ ระหว่างเดินทาง
โดยก็ได้แนะนำไว้ด้วยว่าจริง ๆ และ ไม่ใช่แค่เพียงระหว่างเดินทางเท่านั้นหรือครับ
แต่หากเข้าใจ ปฏิบัติ และระลึกถึงบุญกิริยาวัดๆ ๑๐ ได้เหมาะสมแล้ว
ก็จะสามารถสร้างบุญกุศลได้ตลอดทั้งวันเลย
(โดยไม่ต้องเสียเงินทองหรือสิ่งของอะไรเพิ่มเติมด้วยนะ)
ผนึกข้อคุยต่อในเรื่องนี้ต่ออีกหน่อยนะครับ

บางคนน้อยใจหรือบ่นเสียดายว่า ตนเองไม่มีโอกาสหรือเวลาจะไปวัดเพื่อทำบุญเลย
 เพราะติดภาระหน้าที่ต้องทำงานตลอด หรือมีภาระต้องดูแลครอบครัวอยู่ตลอด
 เราสามารถนาในเรื่องการสร้างบุญกุศลใน ๓ ระดับกันนะครับ
 กล่าวคือ การสร้างบุญกุศลนั้น แบ่งออกได้เป็น ทาน ศีล และภาวนา

การ Kavanaugh ได้บุญกุศลสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ การถือศีล
และบุญกุศลน้อยที่สุด ได้แก่การทำทาน
ชั้นการ Kavanaugh และการถือศีลนั้นสามารถทำได้ในทุกสถานที่
ไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานที่ไหนก็ตาม เรายังสามารถ Kavanaugh และถือศีลได้
ชั้นเท่ากับว่าเราสามารถสร้างบุญกุศลอันสูงค่าได้ในทุกสถานที่อยู่แล้ว
(อันรวมถึงที่บ้านของเรางด้วย)
ดังนั้นแล้ว ถ้าหากท่านไหนจะไม่ค่อยมีเวลาหรือโอกาสไปทำบุญที่วัด
ก็ไม่จำเป็นต้องน้อยใจหรือปนเสียดายหรือครับ
 เพราะท่านสามารถ Kavanaugh และถือศีลที่บ้านของท่านได้อยู่แล้ว
จะเป็นศีลห้า หรือศีลแปดนั้นก็ถือที่บ้านได้ทั้งนั้นครับ

บางคนบอกว่าถือศีลแปดที่บ้านยากมาก เพราะที่บ้านไม่สงบ
โดยคนในบ้านเปิดโทรทัศน์ และกินข้าวเย็น
ก็ขอเรียนว่าศีลนั้นถือที่ใจเป็นสำคัญครับ
ใครเข้าจะดูโทรทัศน์ เรายังอย่าเข้าไปดู
ใครเข้าจะกินข้าวเย็น เรายังอย่าไปร่วมวงกิน
ใครเข้าจะมาชวนผิดศีลในข้อใด ๆ เรายังไม่เอา
เรายังถือศีลแปดของเราไป ศีลแปดนั้นก็สมบูรณ์ได้ครับ

ขออกรับบทบาทที่ประเด็นในเรื่องของการทำทาน
(ชั้นอย่างที่เรียนไว้แล้วว่า “ได้บุญน้อยกว่าถือศีลและ Kavanaugh นะครับ)
ด้วยความที่หลาย ๆ คนก็ชอบการทำทาน และก็ถือเป็นบันไดที่จะช่วยรองรับ
ให้ก้าวต่อไปยังบุญกุศลสูง ๆ ในขั้นต่อไปได้ด้วย ก็จะขอคุยกันเรื่องนี้ต่อนะ

ในการทำทานนั้น ที่บ้านเรายังทำได้ และไม่ได้เปลี่ยนแปลงการดำรงชีวิตปกติเลย
เพียงแต่เปลี่ยนวิธีการวางแผนจะระลึกให้ถูกต้องเหมาะสมสมเท่านั้น
ยกตัวอย่างว่า ทำกับข้าวให้ลูก ป้อนอาหารให้ลูก ก็อย่าไปมองเพียงว่าเป็นหน้าที่
หรือว่าคิดแต่ว่า เราต้องรักลูกเหลือเกิน ลูกน่ารักจริง ๆ แล้วปล่อยให้โน้มหัวงำไป
(หากท่านไหนเจริญสติเป็นแล้ว ก็แนะนำให้เจริญสติและ Kavanaugh ไปเลียนะครับ
และก็ไม่จำเป็นต้องอ่านบทความนี้ต่อครับ โดยขอแนะนำให้ Kavanaugh ไปเลียนะครับ
ในที่นั้นจะแนะนำสำหรับท่านที่ต้องการระลึกให้เกิดบุญกุศลในระดับท่านเท่านั้น)
แต่ให้ลองมาพิจารณาด้วยว่าเรากำลังให้อาหารแก่มนุษย์คนหนึ่งอยู่นะ
ชั้นการทำบุญให้อาหารแก่มนุษย์คนหนึ่งนี้ ยังได้บุญกุศลมากกว่า
ไปให้อาหารปลาเป็นกระสอบแก่ปลาเป็นร้อยเป็นพันตัวที่รังมัจฉาที่วัดเสียอีก
เพียงแต่ต้องวางแผนจะระลึกให้ถูกต้องเหมาะสม โดยก็ทำใจให้เป็นกลาง ๆ

และพิจารณาจะลึกว่ากำลังให้อาหารแก่คนนุชช์คนหนึ่งเท่านั้น

เวลาทำกับข้าวให้พอแม่ ซื้อกับข้าวให้พอแม่ ก็จะไปได้ครับว่า
ได้ความกับข้าวแก่พระอรหันต์ของเรางงแล้ว
เวลาอีกทีกินข้าวในโต๊ะกินข้าวด้วยกัน จะเห็นไส้แก้วให้ ก็คือเห็นถวายพระอรหันต์
ยกแก้วน้ำให้ ก็ยกแก้วน้ำถวายพระอรหันต์
ยกจานข้าวให้ ตักข้าวตักกับให้ ก็คือยกจานข้าวและตักข้าวตักกับถวายพระอรหันต์
หยิบกระดาษทิชชูให้ ก็คือหยิบกระดาษทิชชูถวายพระอรหันต์
ล้างจานชามให้ ก็คือล้างจานชามถวายพระอรหันต์
ก็จะไปว่าเช่นนี้ตลอดแล้ว จะบอกได้อย่างไรว่าไม่มีโอกาสหรือเวลาทำบุญกุศลเลย

แต่หากท่านไหนคิดอีกแบบ ก็จะได้อุ่นๆ เช่น
ไปมั่วคิดว่านาเปื้องจริง ขี้เกียจเลี้ยงลูก ป้อนอาหารลูก
ทำไม่สามีไม่มาช่วยบ้าง หรือทำไม่ภรรยาไม่มาช่วยบ้าง
หรือพ่อแม่น่ารำคาญ รู้สึกเป็นภาระที่ต้องดูแลอยามาเลี้ยงดู
ทำกับข้าวให้พอแม่กิน และยังต้องไปล้างจานชามให้อีก
ทำไม่ลูกคนอื่นถึงไม่มาดูแลบ้าง ทำไม่ปล่อยให้เรา承担เดียว
คิดเช่นนี้ก็สร้างแต่โไม่ะ และโทสะ แล้วก็เกิดแต่อกุศลเสียเปล่า ๆ
คนเราทำทุกอย่างเหมือนกันแต่ว่างใจและระลึกไว้ต่างกันก็ได้บุญกุศลต่างกัน

บางคนอาจจะถามว่า ก็ทำทุกอย่างเหมือนกัน ผลที่เกิดขึ้นก็เหมือนกัน
ดังนั้นแล้ว บุญกุศลหรืออกุศลก็ย่อมจะเกิดขึ้นเหมือนกันสิ
ไม่เกี่ยวข้องกับเจตนาในใจหรอก แต่ให้ดูเพียงผลที่เกิดขึ้นจริงก็พอ
กระผมก็ขอเรียนว่ายังเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนนะครับ
 เพราะว่าเจตนาและการวางแผนใจจะลึกในการทำงานนั้นเป็นสิ่งสำคัญ

ขอยกตัวอย่าง สมมุติว่าคุณมีลูก และลูกก็ทำขนมมาให้คุณทาน และคุณก็ทาน
แต่เจตนาของลูกนั้น ทำขนมมาให้ทาน เพราะอยากระให้คุณพอใจและให้เงินแก่เขา
 เพราะอยากระให้คุณมีคือเลสเตอรอลเยอะ ๆ แล้วจะได้ตายเร็ว ๆ ลูกจะได้รับมรดก
 เพราะระลึกถึงบุญคุณของคุณ และรักคุณ อยากระทำอะไรได้ ให้นำไปเพื่อตอบแทน
 ความว่าทั้งสามเจตนาี้จะทำให้ลูกของคุณเป็นคนดีคนเลวแตกต่างกันไปได้ใหม่
 เพราะในแบบของการกระทำนั้น ลูกก็ทำขนมมาให้คุณทานเหมือนกัน
 และคุณก็ได้ทานขนมนั้นเหมือนกัน แต่เจตนาของลูกนั้นแตกต่างกัน

สมมติว่าผู้หญิงคนหนึ่งมีแฟน และวันนี้คือวันเกิดของเธอ
แฟนของเธอจ่าวันเกิดของเธอไม่ได้หกรอก และเขาก็แอบมีกิ๊กอยู่ด้วย
ปรากฏว่าแฟนของเธอไปแอบซื้อหวานให้กิก และเพ้อiquaทำหวานหล่นลงมา
เธอจึงถามแฟนไปว่า “โอ ซื้อหวานให้เป็นของขวัญวันเกิดเลยเหรอ”
แฟนของเธอจังใจได้และรับหวานให้หวานเธอไปเป็นของขวัญวันเกิด
เปรียบเทียบกับอีกกรณีหนึ่ง แฟนของเธอไม่มีกิก และจ่าวันเกิดของเธอได้ดี
และไปซื้อหวานมาให้เธอเพื่อเป็นของขวัญวันเกิด
ในทั้งสองกรณีนี้ ผู้หญิงคนนั้นก็ได้หวานมาเป็นของขวัญวันเกิดเหมือนกัน
และแฟนของเธอ ก็ได้ให้หวานแก่เธอเหมือนกัน
แต่เจตนาของแฟนแตกต่างกัน ตามว่าจะทำให้แฟนของเธอัน
เป็นคนดีหรือคนไม่ดีแตกต่างกันไปใหม่สำหรับเธอคนนั้น

หากท่านตอบว่าแตกต่างกันแล้ว ก็ต้องเข้าใจนะครับว่า
สิ่งทั้งหลายต่าง ๆ ที่ได้ทำไปนั้น แม้ว่าจะทำเหมือนกันทุกประการก็ตาม
แต่หากทำโดยเจตนาแตกต่างกันแล้ว กุศลและอกุศลที่ได้ก็จะแตกต่างกันได้ครับ

เราลองมาพิจารณาตัวอย่างในเรื่องของการทำงานในแต่ละวันดูบ้างนะครับ
เคยฟังเรื่องประวัติของท้าวสักกะเทวราช (พระอินทร์) องค์หนึ่งใหม่ครับว่า
ท่านสร้างกรรมและบุญกุศลอะไรไว้ จึงได้ไปเป็นท้าวสักกะเทวราชบนสวรรค์
ซึ่งก็ขอเล่าเรื่องของ “มขามานพ” นะครับ
มขามานพนั้นได้ช่วยทำสถานที่ต่าง ๆ ให้รื่นรมย์
และให้คนทุกคนที่เข้ามาใช้สถานที่นั้น ถึงฤดูหนาวได้ก่อไฟให้ ถึงฤดูร้อนได้น้ำมาให้
และช่วยทำความสะอาดให้สะอาดโดยการทำทางให้ราบรื่น งานกิ่งไม้ที่ควรร่าน
และปฏิบัติตามที่ ๗ ประการอยู่จนตลอดชีวิต
เมื่อสิ้นชีพแล้วไปบังเกิดเป็นท้าวสักกะเทวราชปกครองเหล่าเทวดาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ครับ

(วัตตบท ๗ ประการที่มขามานพปฏิบัตินั้นได้แก่
เลี้ยงมารดาบิดาตลอดชีวิต ๑ ประพฤติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูลตลอดชีวิต ๑
พูดจาอ่อนหวานตลอดชีวิต ๑ ไม่พึงพูดจาส่อเสียดตลอดชีวิต ๑
มีใจปราศจากความตระหนี่ ยินดีในการஸ์ ยินดีในการแจกว่ายทานตลอดชีวิต ๑
พูดคำสัตย์ตลอดชีวิต ๑ ไม่พึงโกรธตลอดชีวิต
ถ้าแม้ความโกรธเกิดขึ้น พึงกำจัดเสียโดยฉับพลัน ๑)

พวกรากคั่งเคยเห็นคนชุดเจาะถนน หรือคนทำทางสร้างถนนใช้ใหม่ครับ
งานทำถนนสร้างถนนนี้เป็นงานหนักมาก แต่หากคนงานทำทางทำถนนเหล่านั้น

ได้ระลึกและวางแผนใจในระหว่างทำงานให้เป็นบุญกุศลเหมือนกับมานะนพได้แล้ว
ก็จะได้บุญกุศลมหาศาลเลยนะครับ เช่น ระลึกว่าที่ทำทางทำงานนี้
เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษย์ทั้งหลาย ให้มวลมนุษย์ทั้งหลายได้ใช้ทางถนนนี้
คนทำงานได้ไปทำงาน พระภิกขุได้บินทางบ้าต ได้เดินทางไปวัด ได้ไปทำกิจกรรมนั่น
คนป่วยได้เดินทางไปโรงพยาบาล แพทย์พยาบาลได้เดินทางไปรักษาคนไข้
นักเรียนได้เดินทางไปโรงเรียน ครูอาจารย์ได้ไปสอนนักเรียน
ลูกได้เดินทางไปหาพ่อแม่ คนรักได้เดินทางไปหาภัน
กัลยาณมิตรและญาติธรรมได้เดินทางไปสร้างบุญกุศล ฯลฯ อธิบายได้ไม่หมด
ระหว่างที่ทำงานทำทางสร้างถนนนั้นก็วางแผนใจให้เป็นกุศลไว้ตลอดก็จะได้กุศลมากมาย
ส่วนเรื่องค่าตอบแทนนั้น ก็เป็นไปตามเหตุและปัจจัย
โดยไม่ต้องไปหงมหาบุญครุณคิดมันมาก เพราะก็จะเกิดแต่โลภะและอกุศลเสียเปล่า ๆ

หากเป็นคนขับรถโดยสาร รถเมล์ รถแท็กซี่ หรือ omnibus ใช้ครับจ้างก็ตาม
ก็สามารถระลึกวางแผนใจเพื่อให้เกิดบุญกุศลในใจได้ในทำงเดียวกันครับ
ระหว่างขับรถไปให้ระลึกด้วยเมตตา อยากช่วยพากนทั้งหลายให้ถึงที่หมาย
ด้วยความสุขและปลดภัย ส่วนว่าจะได้ค่าเดินทางหรือค่าตอบแทนนั้น
ก็ให้เป็นไปตามเหตุและปัจจัย และถึงที่หมายแล้วค่อยว่ากัน
แต่ในระหว่างที่ทำงานอยู่นั้น จิตใจก็มีแต่บุญกุศลล้วน ๆ ครับ

หากเป็นพยาบาลเดินลาดตระเวนแล้ว
ก็สามารถระลึกได้ครับว่าเดินลาดตระเวนปกป้องประเทศ
ปกป้องคนหลบสิบกว่าล้านคนให้มีความสุข ให้ปลดภัยจากอวิรชาติ
ปกป้องพระภิกขุทั้งหลาย ปกป้องวัดวาอาราม ศาสนสถานทั้งหลาย
ปกป้องพระพุทธรูป ปกป้องหนังสือธรรมะ ปกป้องโรงเรียน โรงพยาบาล
ปกป้องพ่อแม่ ญาติผู้ใหญ่ ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณ
และคนอื่น ๆ จำนวนมากมายมหาศาล
ดังนั้นแล้ว ที่เดินลาดตระเวนอยู่นั้น ได้บุญกุศลมากมายมหาศาล
ขอเพียงแค่ระลึกและวางแผนใจไว้ให้ถูกต้องและเหมาะสมครับ

ท่านอื่น ๆ ที่ประกอบอาชีพหรือทำหน้าที่ในการบริการ
หรือให้ความช่วยเหลือแก่คนอื่น หรือแม้กระทั้งขายอาหารให้คนอื่น
หรือสร้างประโยชน์ใด ๆ ให้แก่คนอื่น ๆ ได้นั้น
ก็สามารถทำใจระลึกให้เป็นบุญกุศลได้ในทำงเดียวกันครับ
(เช่น เป็นครูสอนนักเรียน ก็คือให้วิทยาทานอยู่ทุกเวลาที่สอนเลย เป็นต้น)
ไหน ๆ ก็ต้องทำหน้าที่และทำงานของตัวเองอยู่แล้ว

หากจะไปมัวโลกคิดถึงแต่ค่าตอบแทน และทำไปด้วยรำคาญ หรือหงุดหงิดใจ
มันก็จะไม่เกิดประโยชน์อะไร สู้เราทำไปเพื่อบุญกุศลในใจจะไม่ตีกว่าหรือ

ดังนั้น หากเข้าใจถึงตรงนี้แล้ว ต่อไปนี้ก็ไม่ต้องน้อยใจหรือบ่นเสียดายแล้วนะครับ

ว่าไม่ได้มีโอกาสหรือเวลาไปทั่วๆเพื่อทำบุญเลย

เพราะอยู่บ้านก็ทำได้ครับ และระหว่างทำงานนั้นก็ทำได้ เช่น กันครับ

เพียงแต่จะต้องมีความเข้าใจ และวางแผนลึกให้เป็นและถูกต้องเท่านั้นเอง



ดังตฤณพจนा ๑๙'



ดังตฤณพจนा Dungtrin's rhapsody

อสัทธธรรมอ้าเราให้เข้าบ่ออย
ท่านาปมานาให้ลากมาจันสาใจ
ผงาดยืนบนพื้นดินทุกเดือนหล้า
มองโลกนี้ดีว้ายตามใจเกิน
เหมือนเกิดได้ภายในเดียวไม่ที่ยวต่อ
เมื่อตายแล้วก็แจวลับกันกายเรา
ที่เทียนกายตายแตกเหฟ่อนแหลกลับ
อันดวงใจไชโยงอังขอกหักเหยือ
เมื่อเกิดใหม่ใช้ย้ายถ่ายดาวจิต
อันจริงแท้กรรมแสดงรุ่มที่ทำมา
มีชีวิตจิตสำนึกเกิดรีกสร้าง
คืออินทร์พรหมยมยักษ์ประจักษ์ใจ
จนชีวิตจิตอันไวสำนึกอ่าน
อันกรรมก่อเกิดฝันหลอนอันมายา
ตัวประหลาดกลาดเกลื่อนสะเทือนครึก
คืออนามัยให้มารอยู่มาธูร์จิริ
ถ้าห้อมล้อมพร้อมรูปอันชัตกริบ
ลององค์ทรงภูมิวิลาไถ^๑
แต่หากใจได้ซื่ออนาคต
เมื่อสิ้นชั้นธุลีพลันหายเป็นธรรมชา

ทำบุญขอให้ร่อหรือไม่เพ้อใจ
ทำทางใกล้ให้เขียงต่อสื่อทลงเดิน
ด้วยอัคตภาพติดติดผิวเผิน
ที่ตามจริงนี้เงินเพราะหลงเม่า
นิกวารอพอกันที่ที่วันมา
ดังเทียนเชาฝ่าดับกายตายเป็นเบื้อ
มันยับยังคงตาแต่เพียงเนื้อ
กีดือเชือเก็บน้ำให้กรรมพำ
อย่างคิดผิดติดใจกันหนักหนา
ประชุมสร้างภูน้ำเพราะลั้ย
เป็นกพอยอչ้อนทางกลางสมัย
ในมโนโถเดิมเป็นครั้งครรา
กีทำงานทานหวนมาหวนหา
คือทิศอาอินทร์พรหมยมยักษ์จิริ
ในจากใหม่ได้ระทึกมาสู่สิง
กีเยอชั่งเพราะเสียดายกีสายไป
แก้วระยินพร่างกระจ่างใส
กีไซแน่แท้นั้นสวรรค่า
กีโนไปไหนและลักคุหา
เป็นมหาสุกุณานพานั้น

ดังตฤณ



ເພີ້ງນາຄາ ອ

ຂລນິລ

ບທທີ່ ອ

ສົບກວ່າປັກອນ

ວັດຮົມແມ່ນ້ຳໂອງ ຄໍາເກອສຕີເຊື້ອງໃໝ່

ດ້າວດາດາຊະເຕັມຜົນຝ້າກຳມະຫຍຸສື່ມືກ ຈັນທັກລົມໂຕຈາຍດວງລອຍເດັ່ນ ແສງຮະເວື່ອລ່ອນໂຍນເກີ່ຍ ໄລຮະບາຍຟ້າມີໃຫ້ມີດົມເກີນໄປນັກ ເນື້ອງລ່າງເປັນແມ່ນ້ຳສາຍໃຫຍ່ໄໜ່ເລື່ອຍໆ ຜ່ານໂບຊົດທີນ ໂດັ່ງຄັ້ງແລ້ວຫຍ່າຍ ລັບໄປກັນນ່າງຮັດຕິກາລ ຮ້ອງຮະລອກນ້້າສະຫຼອນແສງຈັນທີຣີເປັນປະກາຍລະເລື່ອມ ດູຮາກັບດວງດາວລົງນາແຕະ ແຕ້ມປະໂປຢຍ້ວ່າແຜ່ນຝ້າແລະຜົນ້ຳ

ກາຍໃນວັດເຈີຍນັບສັນ ກລື່ນດອກໄມ້ກລາງຄືນຫອມກະຈາຍດາມລົມຊອກຂອນຍັງກຸງທີ່ເຮັດວຽກ ທ່ານ້າ ແສງໄຟວັບແວມສ່ອງລອດພວໃຫ້ເຫັນວ່າມີຜູ້ຄົນນຳຄືລຳປໍາເພື່ອງກວານາໄມ່ນ້ອຍ

ຄືນນີ້...ຮາດຮີຂຶ້ນສົບຫ້າຄ່າເດືອນສົບເວັດ ເໜັງພະກິກຊຸດຕ່າງປວາຣາອອກພຣ່າເຮັດວຽກ ຕັ້ງແຕ່ມີເນື່ອກລາງວັນ ຕົກຄ່າໜ່າງຈາກສຸດມັນຕົວທ່າວັດເຢັນເສົ່ງເວັດວຽກ ແລ້ວປຸ່ຈະເທັນສັ່ງສອນ ອັບຮົມຈິດກວານາແກ່ ສານຸດື່ອຍໍແລະໜ້າບ້ານຜູ້ມາຄືລຳປໍາເພື່ອງເພີຍ ກະແສ່ຮ່ຽນຂອງທ່ານອນອຸ່ນ ອັນໂຍນ ເຢັນເຍັນຈັບຈິດຈັບໃຈ ເໜັງຜູ້ຝຶ່ງທັງໝາຍ

ເມື່ອຝຶ່ງເທັນຈົນ ພຣະເນເຣ ອຸນາສກ ອຸນາສີກາຕ່າງແຍກຍ້າຍປັກປົງປົງບັດທິຣົມເຈພາະຕ້ວໄໝມີໂຄ ສັງເສີຍງົດຮັບກວນກັນ ຄວາມເຈີຍນັບສັດປົກລຸນ ຂ້າຍສັງເສີມຜູ້ນໍາເພື່ອງກວານາໃຫ້ມີຈິດສັງບຽດເຮົວ

ໂບຊົດທີນຮົມແມ່ນ້ຳແລ້ວເປັນເງາຕະຄຸນ ແສງໄຟຈາກກຸງທີ່ຕ້ານບັນໄນ້ອ່າຈສ່ອງນາຄົງ ມີເພື່ອງແສງຈັນທີຣສກາວ ຂ້າຍໄຟມ່ານມີດໃຫ້ມອງເຫັນເດັກຂ້າຍຊຸດຂາວສອງຄົນ ກໍາລັງຊຸ່ມຕ້ວເຈີຍນໍາ ພົບໂບຊົດທີນ ທ່າທາງກໍາລັງຮອດຍືລິງ ບາງອ່າງ

ພ້ອແມ່ຂອງຮົມພາເຂາກັບພໍສ່າວມາຄືລື ປົງປົງບັດທິຣົມທີ່ວັດແທ່ງນີ້ເສັມອອຍໜ້າ ພື້ນປັ້ງ ເຂາຈຶ່ງ ດັ່ງຈັກວັດໄນ້ຕ່າງຈາກບ້ານ ດືນວັນອອກພຣ່າຫລັງຝຶ່ງເທັນຈົນຈາກຫລວງປຸ່ຈົນ ເຂາກໍາລັງຈະຫາທີ່ຫລົບນັ້ນ ສາມາຖີ ແຕ່ບັງເອີ້ນເຫັນເງາແວບໍາ ຊຸດຂາວຂອງເດັກວິຍເດືອຍກັນ ຈຶ່ງທັນໄປໃຈກັບເດັກຄົນນັ້ນ ກະທັ້ງພວກຜູ້ໃຫຍ່ ເຮັ່ນທຍອຍອອກຈາກສາລາ ວົວຄ່ອຍເດີນດາມຫາແລະພບເພື່ອນໃໝ່ເປັນເດັກຂ້າຍທີ່ພູດຈາກຸກະຕາ

ເພື່ອນໃໝ່ຂວານເຂາມາດວະໄຮນາງອ່າງທີ່ຮົມແມ່ນ້ຳ ວົວລັງເລໃຈໄມ່ນານກົງຍອມຕກລົງ ພ້ອແມ່ໄມ່ຄ່ອຍທ່ວງ ເຂາເນື່ອຍ່ງໆກາຍໃນວັດ ສ່ວນພໍສ່າວຍື່ງແລ້ວໃຫຍ່ໄປໜ້າ ແລ້ວມັ້ງ

ริวนั่งค่อยอยู่นาน เมื่อยขบหังตัว เห็นแต่แม่น้ำสีดำสะท้อนแสงจันทร์เป็นประกาย ไม่ยักเห็นสิ่งที่เพื่อนใหม่ชวนมาดู จึงคิดจะซักถาม แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับทำนิ้วจุ่ปักษ์เป็นเชิงบอกให้เงียบแล้วซึ่มือไว้กลางลำน้ำ

เขามองตามมือซึ้ง แรกที่เดียวเห็นแค่สายน้ำกันแนวป่าไม้ของประเทศฝั่งตรงข้าม นิ่กดีดอัดสั่งสัย ขยับจะอ้าปากร้องถาม แต่แล้วต้องรีบหุบปากตามเมื่อปรากฏการณ์บางอย่างเกิดขึ้น

ลูกไฟฟลุ่มสุดขนาดเท่าผลส้มพุ่งขึ้นจากกลางแม่น้ำ ตรงตึงสูห้องฟ้าก่อนจะตบแสงลง ริวนองตามอย่างมีน้ำใจ ดูเหมือนในเมืองเพื่อนใหม่เพื่อขอคำตอบ ฝ่ายตรงข้ามยืนนิ่าๆ ซึ่มือไปยังแม่น้ำคล้ายบอกให้ค้นหาคำตอบเอาเอง

เมื่อหันกลับมองสายน้ำอีกครั้ง ภาพที่เห็นยังทำให้ตื่นตะลึง ความรู้สึกในใจพลุ่งพล่านเกินระดับ ลูกไฟฟลุ่มพุ่งจากแม่น้ำเป็นระยะ หนึ่งลูก ส่องลูก สิบลูก ยิ่งลูก พุ่งขึ้นและดับหายากกลางห้องฟ้า ความปีติ เอินอิ่มแผ่ขยายในใจ รอยยิ้มคลื่นนาน เพื่อนใหม่ที่อยู่ข้างกายกระซิบลา

"กลับละนะ อยาลีนกันละ" เขาลูกขึ้นเดินลงสู่แม่น้ำ

"เดียว" รัวร้องเรียก คิดอยากรู้ว่า...สิ่งที่เห็นนั้นคืออะไร

เพื่อนใหม่หันกลับมามอง ยิ้มให้尼เดา ก่อนร่างจะเลื่อนหาย ข่าวรับตานั้นร่วมองเห็นลำตัวยาวกำลังมุดน้ำ โผล่พ้นเพียงทางขึ้นมาแทนที่

ช่วงเวลาสั้นๆ แต่เป็นเหตุการณ์ที่ประทับความทรงจำไว้รู้ลืม ห่านกลางลูกไฟที่ลอยขึ้นมาเป็นระยะ เกาะเลื่อนๆ รุปร่างคล้ายญาติใหญ่ที่หัวมีหงอนกำลังดูดคำผุดคำวายจากฝั่งสู่กลางแม่น้ำอย่างเขื่องข้าดังอาลัยลา สายใยที่มองไม่เห็นเชื่อมโยงจิตใจต่อกัน เด็กชายหลุดคำพูดที่ตนเองก็ไม่เข้าใจความหมายแท้จริงของมันออกมานะ

"ไม่ลีมหรอก จะอย่างไรก็ไม่ลีม...ไม่ยอมลีมเด็ดขาด"

ขณะพูดความหดหู่ที่บอกไม่ถูกบังเกิดขึ้น พร้อมกันนั้นกระแสลมมันในใจพลุ่งพล่านล้นอก มันรุนแรงจนลบอารมณ์เดิมเสียสิ้น งมีหงอนหายลับไปกับความดำเนิดใต้แม่น้ำ ลูกไฟทึ้งช่วงหางลงทีละน้อยจนไม่มีเหลือ

ริวยืนอबและจันทร์เพ็ญ จิตใจสงบเยือกเย็น เหตุการณ์พิสดารที่เพิ่งปรากฏเหมือนปลูกเร้าตัวตนภายในให้พื้นดินช้ำข้ามคืน

-----000-----

ไม่ลีม ไม่ลีมหรอก ข้าไม่ยอมลีมแค่นี้เด็ดขาด

เสียงนี้สะท้อนก้องอยู่ในคูหาถ้ำยังลึกลับ ช้อนเร้นจากสายตาความรับรู้จากผู้คนทั่วไป มันเป็นที่คุณขังสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่ง ให้อยู่ในความมืดอันโดดเดี่ยว ห่านกลางความคับแค้นอันน่าทุนทราย

เวลา...ช่างเนินนานนัก ภายในสถานที่คุณขังอันคับแค้น เงียบร้าง มันไม่ต่างจากนรกอันโนดร้าย

ร่างของมันซุกภายในเยียดยาวนิ่งสนิทเป็นเงาเลือนๆ ออยซอกหลบคุก ไม่คิดขยับเขี้ยวหาย รอ
ค่อยเวลาที่พันธนาการจะถูกถอดถอน

นักโทษ...ย่อมมีวันหลุดพ้นจากที่คุณขัง

โดยเฉพาะที่คุณขังที่ปิดผนึกด้วยมนตรา อาคมเช่นนี้ ย่อมมีวันเสื่อมคลาย

ประกายสีแดงหวานสว่างขึ้นเป็นช่วงๆ เพย์ให้เห็นโขดหินหลีบถ้าที่แข็งกระด้าง ร่างที่สูบงั้น
ค่อยขันคอขึ้นมา Rav กับสัมผัสถึงความเปลี่ยนแปลง

มนตราราที่คุณขังอ่อนแรงเต็มที่ใกล้เสื่อมสลาย

เขายืนตียิ่ง “ไม่นานจะได้รับอิสรภาพ...

เมื่อวิสรภาพมาถึง สิงแรกที่จะทำคืออะไร...

...แก้แค้น...

แน่นอน...แต่ควรแก้แค้นเยี่ยงไร...เข่นฆ่าศัตรูและทายาทของมันให้พินาศสิ้นดีหรือไม่...

ย่อมดี...แต่หากทำลายล้างมันในคราเดียวันนับว่าปราณีเกินไป ความพยายามทาง อาชาตแคนที่ฝังใจ
เนินนานควรได้รับการชดใช้อย่างสาสม ค่อยเป็นค่อยไป เมื่อฉันลืมชิมขนมหวานที่ละนิด ให้รสชาตซึ่ม
ขำข้ำ คุ้มค่ารอยแค้นที่ฝังจิตฝังใจ

พอดีดีได้ค่อยสูบใจ...รอกอย...ชูกศีรษะลง หลับตา รอเวลา

...เวลา...เลื่อนผ่าน...เลื่อนผ่าน...

...มนตรารา...เสื่อมถอย...เสื่อมถอย...ตามเวลา...

ประกายสีแดงสว่างจ้าขึ้นมา漏หนึ่ง ครานั้นมีเสียงดัง ครีด ครีด...ครีน... โขดหิน เพдан หลีบ
ถ้าล้วนหายรับ หลงเหลือเพียงร่างหนึ่งเดียวที่เคยถูกคุณขัง

เขายืดส่วนหัวขึ้นสูงเต็มที่ อ้าปากกู่ก้องสุดกำลัง...

อ้าก...อ้าก... ฮา ฮา ... เสียงกรุ้งอย่างเต็มพลังกำลัง เปลาเพลิงแลบปลานเป็นสาย ใจ
สุดแสนปรีดา ความคับแคน เจ็บปวดถูกถ่ายทอดออกมาร้อนกับเสียง และเพลิงพิชนี้
และแล้ว...แผนการชำระแค้นถูกเริ่มนับหนึ่ง...สอง...จนกว่าจะถึงวันพินาศแห่งมัน

-----000-----

ปจจับน

อ.โนนพิสัย ท่าน้ำวัดไทย ริมน้ำโขง คืนเพียงขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑

ปรากฏการณ์นั้นไฟฟ้านาคเรียกนานผู้คนทั่วทุกสารทิศให้แห่แนมมากมายมีด
พ้าม้วดิน แน่นหัดตั้งแต่นั้น รถราไม่สามารถขับเขี้ยวจนถึงบริเวณรั้ด และมาก
ที่สุดคือริมท่าน้ำ

เสียงเชาໂທຮ່ວມດັ່ງນີ້ເປັນຮະຍະທຸກຄັ້ງທີ່ມີລູກໄຟຂຶ້ນຈາກແມ່ນໍ້າ ລູກກລມສືແຕງສົດຂະນາດຜລສັມລອຍ ຜ່ານຄວາມມືດຂຶ້ນສູ່ເບື້ອງບນແລະດັ່ນຫາຍອຍ່າງໄຣຮ່ວມຮອຍ ລູກແລ້ວລູກເລ່າ ຍັງຄວາມຈົນແກນຕິ່ນເຕັນແກ່ຜູ້ຄົນ ທ້າວໄປ

ທີ່ມູນໜຶ່ງຮົມທ່ານໍ້າ ກລຸ່ມຜູ້ຈັດທ່າງການທີ່ວິກລັງບັນທຶກພາບປາກົງກາຣົນໝູ່ຢ່າງດັ່ງອັກດັ່ງໃຈ ມີ ຂ່າວນ້ານສູ່ໃຈຢືນດູໃນນ້ອຍ

ຄົນທີ່ໂດດເດັ່ນກວ່າໄຄຣເປັນພິທີກສາວ່າງສູງ ສມສ່ວນ ແຊັງແຮງ ພມຍາວເຄລີຍໄ້ແລ້ ນັຍົນຕາໂຕຈາຍແວເວາເຮືອງ ໂຄຮ່ານ້າ ຈມູກ ປາກ ຮັບກັນເໜາະເຈາະ ເປັນຜູ້ທີ່ຢືນສູ່ຈັດຄົນທີ່ນີ້ ຮ່ວມທ່ານ້າທີ່ຄລ່ອງແຄລ່ວ ໄມເຄຼອະເຂີນ ມັ້ນໃຈຕົວເອງສູງ

ຂ່າວນ້ານຮອບຖາມທ່າທາງກລາງກລັງທີ່ຈະເຂົ້າໃກລ້ອນ ເພຣະນອກຈາກງານພິທີກແລ້ວສາວສາຍຄົນນີ້ ຍັງຜ່ານງານລະຄຽດຫລາຍເຮືອງ ແທນທຸກເຮືອງຈະໄດ້ຮັບບທຄລ້າຍກັນ ຄືເປັນຕົວປະກອນຝ່າຍຫຍົງທີ່ມີຫນາທີ່ແຍ່ງ ຂີງພະເອກ ພູດປ່າຍາເປັນນາງອີຈຳຈາມີວາງອັນດັບທີ່ນີ້ ຂົນດັ່ງຕົນເປັນຕົນ ດ້າເປັນດ້າ ຈົນບາງຂ່າວຂອງຊີວິດໄນ ສາມາຮັດເດີນຜ່ານດລາດສົດໄດ້

“ໂອເຄ...ເຮີຍຮ້ອຍ” ຜູ້ກຳກັບການຮ່າງສັງຫຍຸດກລັອງ

ຮອຍຈັນທົ່ງຍື້ນຮັບກ່ອນແກະໄນໂຄຣໂຟນປກເສື້ອອກມາຢືນໃຫ້ທີ່ມີການ ຈາກນັ້ນເດີນຕົວຕະຫຼາງຜ່ານຂ່າວນ້ານ ຮອບໆ ໄປຢັ້ງຮັດຕູ້ທີ່ຈອດໜ່າງໆ ແລະຄົນທ່າທ່າເໜືອນອຍາກທັກທາຍຂອລາຍເຊື້ນແຕ່ກ່ຽງເກຮັງນາງມີນາງຮ້າຍທໍາ ໄທ້ໜ່ອນເດີນຜ່ານອຍ່າງສະດວກສນາຍ ຈົນກະທິ່ງມຸດຕົວເຂົ້າຮັດຕູ້ສໍາເຮົາ

ທັນທີທີ່ປະຕູປີດ ບຸດລຶກຂອງຮອຍຈັນທົ່ງພິທີກສາມາດມັ້ນ ນາງຮ້າຍສາຍເລື່ອຍ ດຸຈັດ ກີ່ເປັບປັບປຸງ ກລັນກລາຍເປັນອຶກຄົນ

“ຄົນເຍຂອະໜັດເຈັກ ຮ້ອນນີບ...ມີອະໄຣເຍັນໆນ້າງມັ້ຍ”

ນ້ຳສັນແຂ່ເຍັນຖຸກສັງນາໃຫ້ຈາກມືອທີ່ອູ່ດ້ານໃນ

“ເຫັນຈັນເປັນນາງເອກຫຼື່ອໄວ ໃຫ້ກິນນ້ຳສັນແບບນີ້” ເຈົາຕົວພູດໄມ່ຈິງຈັນນັກ

“ັນເລາເບີຍໆນັ້ນເຈັ່ງ” ເສີງຫ້າວ່າ ດັ່ງກັນຫ້າວເຮົາ “ຄຣາກ່ອນໃຫ້ເປັນປຶກບັນກິນໄມ່ໄດ້ ເດືອວັນ ໄນ ສາຍ ຕົອນມາຮັດນ້ຳນັກທີ່ຫລັງອຶກ”

“ເຂອ...ອຍ່ານັ່ນ” ຫຍົງສາວຮັບນ້ຳສັນມາດື່ມ ຮອຍຍື້ນພູດພາຍບນໃນຫຼາ ແລ້ວອົບຕາມອົງເບາະດ້ານຫລັງ ແສງສ່ວງພາຍນອກສອງຜ່ານກະຈຽດຕູ້ ເພຍໃຫ້ເຫັນຫາຍໜຸ່ມທີ່ນັ່ງກິ່ງເອັນອຸ່ນອູ່ເບາະຫລັງ ໃນຫຼາ ຂ່າວຈັດສະອາດຕາ ນັຍົນຕາໂຕຄມໄດ້ຄົວເຂັ້ມ ຈມູກໂດ່ງເປັນສັນ ຮົມຝີປາກນາງເຮົາສືສັດ ພມຫຍັກສກນ້ອຍໆ ທີ່ ປ່ອຍເປັນຮຽມໜາຕີ ຮອຍຍື້ນກວາງເພຍຄວາມຈິງໃຈ

“ເປັນຜູ້ຈັດການພາຫະວານໄຣ ປລ່ອຍໃຫ້ດາຣາໄປຢືນຕາກຫ້າອູ່ຜູ້ຄົນເດືອວັນ” ຮອຍຈັນທົ່ງເອົ່າປາກເໜືອນ ຂວານຄຸມນາກກ່າວຫາເຮືອງທະເລາງ

“ຂຶ້ງເກີຍຈີ” ດຳຕອບສັນຈົນນາໜັ້ນໄສ

“ແລ້ວງານອຍ່າງເຈັ້ມນັ້ນຕົ້ນໄປຢືນຕາກຫ້າອູ່ແລ້ວ ຈະບ່ນຫາວ່າໄຣ”

“ນັ້ນອີຈຳແກໂວຍໄໝ້ວິວ” ຫຍົງສາວພູດກັນຫ້າວເຮົາ “ໄນ້ຮູ້ກຳນົດວູ້ອະໄຣ ໄປໃຫນກີ່ໄດ້ສນາຍກ່າວທຸກ ຄົນ”

“ກີ່ຈະທຳຕົວໃຫ້ນັ້ນລໍາບາກໄປທ່ານີ້ເລົ່າ” ຮົວດອບແກນເກີຍ

สักครู่ทีมงานนำอุปกรณ์มาเก็บ ก่อนทยอยขึ้นรถพร้อมเดินทางกลับ

“รถยังติดอยู่เลย จะกลับได้หรือพี่แพท” ริวตาม

“เราไม่ไปทางเดียวกับคนอื่นหรอก”พี่แพทผู้กำกับรายการบอก “ตะกี ลุงคนขับรถแกบกว่าจะขับเลี้ยวขึ้นไปอีกหน่อย มีทางลัดเลี้ยวกับอุตรได้ไม่ต้องผ่านหนองคาย”

คณะถ่ายทำรายการ “มิติเร้น” ได้จองโรงเรมไว้ที่อุดร ก่อนเดินทางมาถ่ายทำ “บังไฟพญาคาด” ที่หนองคาย ระยะทางระหว่างสองจังหวัดไม่ห่างกันมากนัก การเดินทางสะดวก ประกอบกับอุตรเป็นจังหวัดใหญ่กว่า ทุกคนจึงลงมติพักกันที่นั่น

“แน่ใจนะครับ” ริวพูดลอยๆ

“ไม่ต้องกลัวหลวงหรอคนน่าริว ลุงแกเขานาญเส้นทางดี”

ริวไม่พูดต่อ เปื้อนหน้าผ่านกระجمของผู้คนที่คลาคล่ำเลียถึงห้องฟ้าสีหมึก ที่นั่นยังพอเห็นบังไฟสีแดงลอยขึ้นก่อนจากห้องกลางอากาศ

แวดตายามมองบังไฟ ช้อนรอยรำลึกอันงดงาม ในหน้าขาวมีสีระเรื่อราวดูกลมด้วยแสงศรัทธาบังไฟ

รถเคลื่อนตัวอย่างเชื่องช้า ผ่านผุ้งชนที่เริ่มทยอยกลับ ถนนสายแคบแน่นหัดด้วยรถ พี่แพทนำจะคาดการณ์ถูก บนวนรถส่วนใหญ่เมืองหน้ากลับเข้าตัวเมืองหนองคาย เพื่อจับถนนเส้นหลักเดินทางต่อไปอุตร มีรถไม่กี่คันที่ขับย้อนขึ้นไปทางอำเภอเบิงกาฟ

ถึงอย่างนั้นภารกดูจะหลุดจากขอบรถติดมหาวิหารสูททางที่แล่นสะพานกีนเวลานาน คนในรถไม่มีอะไรทำจึงพูดคุยฆ่าเวลา เรื่องที่คุยกันก็ไม่พ้นประภากูรณ์ที่เพิ่งผ่านตา แต่ละคนวิพากษ์วิจารณ์เรื่องบังไฟพญาคาดตามความคิดเห็นและประสบการณ์ส่วนตัว ยกเว้นริว

“ถึงยังไงพี่ก็ไม่เชื่อว่าพญาคาดมีจริง ลูกไฟนั่นมันอาจเกิดจากอะไรก็ได้ที่พวกเรายังไม่รู้” พี่แพทเปิดประเด็น

“อ้าว...พี่ไม่เชื่อแล้วไหงมาทำเรื่องนีล่ะ” โน่นง...ตากล้องตาม

“มันเป็นประเด็นที่คนอยากรู้ใจ หน้าที่ของเราคือต้องเสนอสิ่งที่คนดูต้องการ”

“อ้าว...แล้วสคริปต์ที่พี่ให้รอยพูดนั้นก็ไม่ได้เขียนเองสิค่ะ” รอยจันทร์ออกปากถาม

“แนม...เสนอเรื่องแบบนี้นักก็ต้องเขียนให้เป็นกลางหน่อย ถึงไม่เชื่อเลยแต่ก็เขียนสคริปต์ส่งๆ ไปได้”

“ เพราะอะไรพี่ถึงไม่เชื่อเอาเสียเลยล่ะ” โน่นงสังสัย

“ยังไม่เคยเห็น” พี่แพทตอบง่ายๆ “ไม่มีหลักฐานที่ไหนยืนยันด้วย ถ้ามีจริงต้องพิสูจน์ได้สิะ แสดงตัวให้เห็นกันโดยง่าย เลย ไม่ใช่ปล่อยแต่ลูกไฟอะไรก็ไม่รู้ขึ้นมาแทน”

ก่อนวงสนทนารื่องพญาคาดจะล้าเส้นการดูหมิ่นมากกว่านี้ ริวก็เอ่ยปากมาจากด้านหลัง

“พี่แพท ตรงนี้มันแคล้วไหน ไม่ใช่หลังทางแล้วเหรอ”

คำพูดของเขาทำให้ทุกคนสนใจมองนอกหน้าต่าง รอบด้านมีแต่ความมืดแลดุ่ม “ใกลๆ ถนนลาดยางชุบระ รถแล่นไม่เรียบ นอกราบรดดูคันนี้ไม่มีคันอื่นตามมาอีก

“ลุง...ไหงถนนมันโล่งอย่างนีล่ะ ไม่มีรถสักคัน ไม่ผิดแน่นะ” พี่แพทตาม

“ไม่ผิดหรือครับ นี่เป็นทางลัด ถนนไม่ค่อยดี ไม่มีคนมากัน แต่ขับอีกไม่ไกลก็จะไปท่าลุณน ใหญ่กลับอุดรได้แล้ว” คนขับรถยืนยัน

“ไดยินหรือยังริว รับรองพี่ไม่พานายกับพี่สาวมากินข้าวลิงกลางป่าหรอ” พี่แพทใส่อารมณ์ขัน ชายหนุ่มยืนรับ นัยน์ตามองผ่านหูึงสาวชั่วแวย สายตาประสาหันรอยจันทร์งักกูบสะดูดใจ ริวเป็นทั้งน้องชายและผู้จัดการส่วนตัว รู้จักกันมาทั้งชีวิต อกกับภริยาเล็กน้อยแค่นี้ สะกิดให้รักถึงความ ผิดปกติได้

“มีอะไรหรือเปล่า” หล่อนกระซิบถาม

นัยน์ตาริวส่องประกายยิบฯ ช้อนความนัย

“ง่วงจัง ขอเงินก่อนได้มั้ย ถึงอุดรค่อยปลุกนะ”

“ง่วงได้ยังไง คนทำงานยังไม่เหนื่อยเลย นีแกนตอนร้อยยูในรถนะยะ” รอยจันทร์ตั้งใจบ่นยาวๆ ให้ น้องชายยอมเปิดปาก แต่ไร้ผล ชายหนุ่มเออนตัวหลับตาบานิ่งชนิดที่ต้องให้ฟ้ากลมก็ไม่ลุก

รอยจันทร์เบือนหน้ากลับไม่เข้าซึ่ง ผู้โดยสารอื่นเริ่มให้ความสนใจกับเส้นทางข้างหน้า ถนนหอด ยาวไม่สิ้นสุด บางช่วงผ่านหมู่บ้านที่ผู้คนตับไฟมีดตามประสาคนชนบทที่นอนไว

แสงจันทร์สว่างเห็นทุ่งนาสองข้างทาง ใกล้ลิบ ตลาดเตี้ยวยืนตันสูงตามคันนา ในรถเงียบเหมือน ไม่มีเรื่องพุดคุย แต่ละคนล้วนหวังให้ผ่านถนนโล่งเงียบแห่งนี้โดยเร็ว

หมอกขาวໂroyด้วยมาจากไหนไม่ปรากฏ แรกๆ ไม่มีใครสนใจ พ้อไม่นานมันค่อยหนาแน่นขึ้นจน เด็มถนน มองดูราวกับอยู่กลางทะเลหมอก รถตู้เปลี่ยนเหมือนเรือน้อยลอยลำไร้จุดหมาย ไม่รู้ทิศทางด้วย ขับชาติสุดเพื่อสังเกตแนวถนน หมอกหนาเข้มขึ้นจนไฟหน้ารถสองได้ไม่กีเมตร

“เอี้ย หมอกยะไรยะ” พี่แพทร้องตกใจแกมตื้นเด่น

“ขับระวังหน่อยนะลุง” รอยจันทร์พุดพลาطمมองน้องชาย แวดล้อมเริ่มสงสัย

ทะเลหมอกแผ่กว้าง ลอยต่ำ ดูราษฎร์น้ำสีขาวขัยบ้านไหว้รอบรถ ท่ามกลางการเคลื่อนไหวของสาย หมอก เสียงบางอย่างก็แหวขึ้น

ครีด...ครีด...ด...

เสียงคล้ายลากขอนไม่ขนาดใหญ่ที่มีลำยาวไม่สิ้นสุด

รถตู้จอดนิ่ง ลุงคนขับเบิกตาค้างเหมือนคนสูญเสียสติสัมปชัญญะ

“เป็นยะไรลุง” โน่นงั้นงั้นข้างคนขับรถร้องถาม แต่ไร้ผล ไม่มีปฏิกริยาใด ชายกลางคนนั้นนิ่งไม่ผิด กับท่อนไม้ นัยน์ตาก้างมองยังทะเลหมอกข้างหน้า

ทุกคนมองตามสายตา แรกที่เดียวไม่มีใครเห็นอะไรมอกจากเสียง ครีด...ครีด... ที่ดังเป็นระยะ ก่อนที่หนึ่งในคณะจะออกปากหลุดความสงสัย บางสิ่งบางอย่างก็แสดงตัวต่อหน้าทุกคน

มันเป็นล่าตัวของสัตว์เลี้ยงคลานขนาดใหญ่ ลักษณะคล้ายตันตาลสีเทม่า ไม่สามารถเห็นมัน อย่างชัดเจน กระทั่งสายหมอกค่อยคลายตัว ลักษณะสีสนของมันจึงชัดเจนกระจำด้วย

มันคือล่าตัวขนาดที่มา เกล็ดสิน้ำตาลอ่อนส่องประกายสะท้อนแสงไฟเคลื่อนตัวผ่านเชืองชา เสียงครีด...ครีด...ดังไม่ขาดระยะ สายตาทุกคู่จ้องมองตะลึงล้าน ทำอะไรไม่ถูก ผ่านไปราวนานี้หรือ ส่องนาที หมอกเริ่มก่อตัวหนาขึ้น ลบเว้นภาพตรงหน้าให้เจือจาง กลมกลืนกับอากาศธาตุ เสียงครีดค่อย แห่ลง แผ่ลง คล้ายเจ้าของเสียงเลี้ยงเลี้ยงใกล้ๆ กับตัวเอง

คนในรถค่อยได้สติ ลมหายใจถูกระบายนอกมาร้าวกับเมือครู่ทุกคนต่างพร้อมกลั้นลมหายใจไม่กล้าส่งเสียง กลัวสิ่งที่เห็นจะแสดง “อะไร” ให้ดูมากกว่านี้

รอยจันทร์เห็นริวยังหลับ “ไม่สนใจต่อสิ่งประหลาดที่บังเกิดต่อหน้าทุกคน ขับรีมฝีปากสงสัย แต่จะปลุกมาซักใช้ตอนนี้คงไม่เหมาะสม ทุกคนกำลังขวัญเสียตะลึงลานพูดไม่ออก

“พี่แพท” รอยจันทร์เรียกผู้กำกับรายการ “โนนง” ตามด้วยตากล้อง

เสียงเรียกได้ผลเมื่อหันคู่สะดุงเขือกดื่นจากภังค์ เลิกลักษ์มองหน้ากันราวกับหาคำตอบ

“เอีย เอ็งเห็นอย่างพี่มั้ย” พี่แพทถามโนนง

“เห็นพี่ เห็นชัดทั้งสองตาเลย” คำตอบเล่นเอาขนลุก

ก่อนจะมีการพูดจาขยายความ ชายหนุ่มหลังรถก็ตีนขึ้นบิดตัวอย่างเมื่อยขับ

“ถึงอุดรแล้วหรือครับ เร็วจัง” ค่าพูดง่ายๆ ช่วยละลายบรรยายศาสให้เปลี่ยน และโดยไม่ทันมีใครสังเกตหนอกขาวหนานทีบที่ล้อมรถก์กระจายออกจนสามารถมองเห็นถนน ทุกนาดังเดิม ทะเลขมอกและล่าตัวงูหมายคืบล้ำเป็นความฝันของคนหลับในก์ไม่ปาน

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)



เมจิกมิงค์ ตอนที่ ๔ สุวรรณสาม (๒/๒)





















